

Az Apostolok Cselekedetei 22-23.

Nyissuk ki Bibliánkat az Apostolok Cselekedeteinek 22. fejezeténél.

Pál visszatér Jeruzsálembe, annak ellenére, hogy a Szentlélek többször is figyelmezteti arra, ami ott rá vár. Pál elég hideg fogadtatásban részesül a jeruzsálemi gyülekezet részéről, és a többi zsidó részéről is. Jeruzsálemben Pál eljárt a templomba, senkit nem bántott, elvégezte a tisztulási szertartást, a zsidó törvények szerint felkészülve Pünkösd ünnepére. Amikor azonban bizonyos Ázsiából való zsidók meglátták őt a templomban, hihetetlen haragra gerjedtek, ők ugyanis már egy ideje városról városra követték Pált, és igyekeztek hatástalanná tenni, tönkretenni a szolgálatát. Ezek a zsidók dühükben így kiáltottak: *„Izráelita férfiak, segítsetek! Ez az ember az, aki a nép ellen, a törvény ellen és a szent hely ellen tanít mindenütt mindenkit, sőt még görögöket is hozott be a templomba és megszenteltelenítette ezt a szent helyet.”* Majd pedig megragadták Pált, és meg akarták őt ölni. Akkor jelentés érkezett az ezredes helyőrségéhez, hogy egész Jeruzsálem lázong. A helyőrség ezredese a várban volt, amely a templomhegy közelében feküdt, egészen pontosan a templomhegy északnyugati csücskében, és a várból lépcsők vezettek le a templomhegyre. A zsidó ünnepek idején mindig több katonát tartottak készenlétben, mert az emberek valahogy ilyenkor ingerlékenyebbek voltak, nagyobb volt a valószínűsége annak, hogy fellázadnak Róma ellen. Az ezredes tehát katonákat vett maga mellé, és lerohantak a tömegbe, hogy kiszabadítsák Pált a tomboló tömeg karmaiból, amely meg akarta ölni. Pált már éppen be akarták vinni a várba, amikor engedélyt kért az ezredestől, hogy szólhasson a néphez. Így szólt az ezredeshez: „Szabad valamit mondanom?” Az ezredes pedig teljesen meglepődött, hogy Pál tudott görögül. Azt mondta neki: „Hát nem te vagy az az egyiptomi, aki néhány nappal ezelőtt fellázította, és pusztába vezette a szikáriusok négy ezer emberét?” Pál erre azt felelte, hogy: „Nem, én Tarzusból való vagyok.” Ezt hallva az ezredes megengedte neki, hogy szóljon a néphez, úgyhogy Pál a lépcsőkön állva intett kezével a népnek, és amikor az lecsendesedett, beszélni kezdett.

Pál a megtérése óta erre a pillanatra várt. Pál jól ismerte a zsidókat, értette buzgalmukat, és azt is, hogy miért akarták mindenáron üldözni Jézus Krisztust. Ezért úgy érezte, meg tudja őket győzni afelől, hogy Jézus Krisztus az igazság. Elérkezett tehát a nagy pillanat Pál számára, az a pillanat, amelyre oly régóta várt, és amelyet teljes erejéből igyekezett kiharcolni. Szerintem mi is kiharcolhatunk magunknak olyan dolgokat, amelyekre nem biztos, hogy Isten hívott bennünket. Sokan hajlamosak arra, hogy foggal-körömmel kiharcoljanak valamit, amit ők akarnak, de nem feltétlenül Isten akarata.

Most itt látjuk Pált a nép előtt, de őszintén szólva nem tudom, hogy Isten akaratából vagy Pál akaratából van itt. A Jeruzsálemben tartó Pált a Szentlélek minden egyes megállóhelyén figyelmeztette, hogy ne menjen Jeruzsálemben. Az effezusi véneknek azt mondta Pál, hogy: „Nem tudom, hogy mi ér ott engem Jeruzsálemben, csak azt tudom, hogy a Szentlélek városról városra bizonyítást tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám” (Apcsel 20:22-23). Amikor Pál Tíruszba ért, azt írja az Ige, hogy: „A Lélek indítására azt mondták Pálnak az ottani tanítványok, hogy ne menjen fel Jeruzsálemben” (Apcsel 20:4). Majd pedig amikor Pál Fülöp evangélista házában vendégeskedett, lejtött Júdeából egy Agabosz nevű próféta, aki a jeruzsálemi gyülekezet egyik prófétája volt. Agabosz levette Pál övét, megkötözte vele saját kezét és lábát, és ezt mondta: *Így szól a Szentlélek: Azt a férfit, akié ez az öv, így kötik meg Jeruzsálemben a zsidók és a pogányok kezébe adják*” (Apcsel 20:11). Tehát sokan megpróbálták Pált meggyőzni afelől, hogy ne menjen Jeruzsálemben. Sőt úgy tűnik, mintha a Szentlélek is efelől próbálta volna meggyőzni Pált. De Pál hajthatatlan volt. Az Ige azonban nem árul el eleget ahhoz, hogy egyértelműen kijelenthessem azt, hogy nem Isten akarata volt az, hogy Pál Jeruzsálemben menjen. Felelőtlenség lenne ezt így kijelenteni, de lehetőségként mindenképpen érdemes megemlíteni. Mindig nagyon szomorú amikor Isten akarata ellentétbe kerül az én akaratommal, és én Isten akaratát elutasítva, minden erőmmel azon vagyok, hogy saját akaratomat valósítsam meg.

Pál itt áll a nép előtt, elérkezett számára a nagy pillanat, melyre a megtérése óta várt. A múlt héten láttuk, hogy *Pál a lépcsőkön állva intett kezével a népnek, és amikor nagy csend lett, héber nyelven így kezdett el beszélni.* Az ezredet görög nyelven szólította meg, a néphez pedig most héber nyelven kezd el beszélni.

A 22. fejezet első versétől kezdődően olvashatjuk Pálnak a néphez intézett beszédét, amelyben Pál teljes szívéből igyekszik meggyőzni a jelenlévő zsidókat Jézus Krisztus igazságáról.

vs. 1. „Atyámfiai, férfiak és atyák, hallgassátok meg védekezésemet, amelyet most hozzátok intézek.”

Az eredeti görög szövegben a védekezés szónak az apológia görög szó felel meg, ezért szokták a hitvédelmet is apológiaként emlegetni.

vs. 2-3 Mikor hallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, még jobban elcsendesedtek. Aztán így folytatta: „Én zsidó ember vagyok, a ciliciai Tarzuszban születtem, de ebben a városban nőttem fel; Gamáliél lábainál kaptam nevelést.

Abban az időben Gamáliél volt a legnagyobb tiszteletnek örvendő zsidó rabbi. Gamáliél nevével már egyszer találkozhattunk az Igében, mégpedig az Apostolok cselekedeteinek 5. fejezetében, amikor a nagytanács megpróbálta rákényszeríteni az apostolokat arra, hogy többé ne hirdessék Jézus Krisztust. Gamáliel volt az, aki akkor felállt a nagytanács előtt, és azt mondta: *„Izraelita férfiak, jól gondoljátok meg, hogy mit akartok tenni ezekkel az emberekkel. Hiszen a múltban is volt már példa arra, hogy egy felkelő maga köré gyűjtött néhány vagy több száz embert, a vezető halála után azonban ezek az emberek mindig szétszéledtek. A mostani esetre is azt mondom: hagyjátok békén ezeket az embereket, és bocsássátok el őket. Mert ha emberektől való ez a szándék vagy ez a mozgalom, akkor megsemmisül; ha pedig Istentől való, akkor úgysem tudjátok megsemmisíteni őket, és még úgy tűnhettek fel, mint akik Isten ellen harcoltok”* (Apcsel 5:35-39). A nagytanács végül elfogadta Gamáliél tanácsát, az apostolokat pedig, miután megverették őket, és megparancsolták nekik, hogy ne szóljanak Jézus nevében, elbocsátották. Az apostolok pedig ezután még bátrabban *hirdették a Krisztus Jézust a templomban és házanként* (Apcsel 5:40-42).

Gamáliél írásaiban Pált is megemlíti, és ír arról az időszakról, amikor Pál a diákja volt. Megjegyzi, hogy Pállal diákként csak egyetlen nagy problémája volt, mégpedig az, hogy nem tudta elég könyvvel ellátni, mert Pál igazi könyvmoly volt, akinek nagyon nehéz lehetett kielégíteni a tudásszomját. Pál pedig itt a néphez intézett beszédében szintén utal a Gamáliél diákjaként eltöltött időre, és ezt mondja:

vs. 3. Gamáliél lábainál kaptam nevelést az ősi törvény szigora szerint, és én is így rajongtam Istenért, ahogyan ma ti mindnyájan.

Vagyis Pál azonosítja magát a jelenlévő zsidó néppel, kihangsúlyozza, hogy ő is zsidó, aki az ősi törvény szigora szerint nevelkedett, és ugyanúgy rajongott Istenért, mint a jelenlévők.

vs. 4. E tanítás követőit halálra üldöztem, megkötöztem, börtönbe juttattam férfiakat is, meg nőket is. Tanúm erre a főpap és a vének egész tanácsa, akiktől levelet is kaptam a testvérekhez, és elmentem Damaszkuszba, hogy az odavalókat is megkötözve hozzam Jeruzsálembe, hogy megkapják büntetésüket. Történt pedig, hogy útközben, amint déltájban közeledtem Damaszkuszhoz: hirtelen vakító fényesség sugárzott le rám az égből. A földre estem, és hangot hallottam, amely így szólt: Saul Saul, miért üldözöl engem? Én pedig megkérdeztem: Ki vagy, Uram? És ő így szólt: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözöl. Akik velem voltak, a fényt ugyan látták, de a velem beszélő hangját nem hallották.

Itt tehát azt írja az Ige, hogy: „A fényt ugyan látták, de a velem beszélő hangját, nem hallották azok, akik velem voltak.” De amikor az Ige korábban Saul megtérését írja le, akkor

látszólag ennek az ellenkezőjét állítja. Azt írja ugyanis az Ige ott, hogy a vele utazó férfiak pedig szótlánul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak. Sokan úgy gondolják, hogy ez a két igerész egymásnak ellentmond, ez az ellentmondás azonban feloldható, hogyha megnézzük a görög eredetiben használt szavakat. Itt az Apcsel 22-ben a hang szónak a görög eredetiben a „fone” szó felel meg, ami azt jelenti, hogy Pál kísérei valamiféle hangokat hallottak, vagyis hallották, hogy az Úr beszél Pálhoz, a „foné”-t azonban, vagyis a hangokat, amelyekből az egyes elhangzó szavak felépültek, nem tudták kivenni. Vagyis azt nem hallották, hogy az Úr pontosan mit mondott Pálnak.

vs. 10. Ezt kérdeztem akkor: Mit tegyek, Uram? Az Úr pedig azt felelte nekem: Kelj fel, ment el Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt.

Úgy érzem, fontos itt megállnunk egy kicsit, mert itt is annak lehetünk tanúi, ami szerintem nagy általánosságban jellemző arra, ahogyan Isten vezet bennünket. Arra gondolok, hogy Isten általában egyszerre mindig csak egy lépést mutat meg nekünk. Erről már korábban is beszéltünk, amikor Fülöp Samáriába ment, és egy hatalmas ébredésnek lehetett ott tanúja. Isten azonban elhívta Fülöpöt az ébredés kellős közepéből, de csupán annyit mondott Fülöpnek, hogy: *„Kelj fel, és menj Dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen”* (Apcsel 8:26). Fülöp mindössze ezt az utasítás kapta, majd miután engedelmeskedett, és elment Gázába, az Úr megmutatta neki a következő lépést. Mi azonban általában nem örülünk annak, amikor Isten így vezet minket. Szeretnénk, ha Isten a kezdet kezdetén mindent pontosan elmondana nekünk, ha minden lépést megmutatna, ha tudhatnánk mindent, ami ránk vár, és nem kellene hitben járnunk. Sőt mi több, szeretnénk, ha Isten a kezdet kezdetén mindent pontosan felvázolna nekünk, valószínűleg azért is, mert akkor eldönthetnénk, hogy akarjuk-e Őt mindenben követni. De Isten szolgáljaként arra vagyunk elhívva, hogy Istent kövessük még akkor is, ha Ő lépésenként vezet bennünket, és egyszerre mindig csak egy lépést mutat meg.

Emlékeztek, amikor Péter egy Simon nevű tímár házában vendégeskedett? Péter ugye déltájban felment a ház tetejére imádkozni, és akkor adott neki az Úr egy látomást. *Amíg Péter a látomásról elmélkedett, ezt mondta neki a Lélek: „Íme három férfi keres téged, kelj fel, menj le, és eredj el velük. Semmit ne tétovázz, mert én küldtem őket!”* (Apcsel 10:19-20). Csak ennyit mondott Péternek az Úr, és semmi többet, és Isten minket is gyakran így vezet, hogy egyszerre csak egy lépést mutat meg. Én viszont gyakran habozok, és nem akarom meglépni azt az első lépést, és csak imádkozom, hogy: „Ó, Uram, mutasd meg a te akaratodat! Szeretném, ha a te

akaratom érvényesülne az életemben!” Pedig először meg kellene lépünk az első lépést. És miután ezt megtettük, Isten meg fogja mutatni nekünk a következőt.

Ábrahámnak is ennyit mondott az Úr: *„Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra földre, amelyet mutatok neked” (1 Móz 12:1).* *„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhivatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy” (Zsid 11:8).* Ez az igazi hit. Ábrahám elindult úgy, hogy nem tudta hova megy, csak annyit tudott, hogy Isten erre hívja őt. A világ szemében ez a lehető legostobább dolog, amit tehetünk. Akkor azonban nem, ha valaki Isten szolgája, mert Isten általában lépésről lépésre vezet bennünket. És Ő hűségesen meg fogja mutatni a következő lépést.

Őszintén szólva én nem örülök annak, hogy Isten így vezet bennünket. Ugyanis nem szeretek hitben járni. Sokkal jobban szeretek az intellektusomra, az ismeretemre, a tudásomra hagyatkozni. És sokkal jobban örülnék annak, ha Isten már a kezdetek kezdetén Isten az egészemet felvázolná előttem. Mert akkor minden lépést előre láthatnék, minden nehézséggel tisztában lennék. De Isten nem így vezet engem. Ő azt mondja, menj el Damaszkuszba, tedd meg az első lépést, és azután megmutatom neked a következőt. Isten lépésről lépésre vezet bennünket, mert azt szeretné, hogy hitben járjunk. Mert *„hit nélkül, senki sem lehet kedves Isten előtt” (Zsid 11:6).*

Az Úr tehát azt mondta Pálnak: *„Kelj fel, menj el Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt.”*

vs. 11-12 Mivel pedig annak a fényességnek a ragyogása miatt nem láttam, - mert a fényesség egy időre megvakította Pált -, a velem levők kézen fogva vezettek; úgy mentem be Damaszkuszba. Egy bizonyos Anániás pedig, aki törvény szerint élő kegyes férfi, - csakúgy mint ti vagytok, mondja Pál -, aki mellett bizonyosságot tesztek az ott lakó zsidók mind,

Pál tehát itt rámutat arra, hogy Anániás egy egyenes, törvény szerint élő kegyes férfi, nem holmi gazember.

vs. 13-14 Anániás eljött hozzám, elélem állt, és így szólt: Testvérem, Saul, láss! És én abban a pillanatban ismét láttam, és rátekintettem. Ő pedig ezt mondta nekem: Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát, meglásd az Igazat, és hangot hallj az ő ajkáról.

Pál ott, a Damaszkusz felé vezető úton látta Jézus Krisztust. Amikor a Korinthusiakhoz írt első levelében Krisztus feltámadásának szemtanúiról ír, megemlíti, hogy Jézus Krisztus *„megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek. Azután megjelent több, mint ötszáz testvérnek*

egyszerre... Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak. Legutoljára pedig, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is” (1 Kor 15:5-8). Valamint amikor Pál apostolságát védve ír a korintusiaknak, felteszi nekik a kérdést: „Nem láttam Jézust, a mi Urunkat?” (1 Kor 9:1).

Anániás azt mondta Pálnak, hogy: „*Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát, meglásd az Igazat, és hangot hallj az ő ajkáról.*” Pál az efezusiaknak írt levelében a kezdeti üdvözlés után a következőket írja: „*Áldott a mi urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban*” (Ef 1:3). Majd elrészletezi nekünk, hogy mire is gondol. Felsorolja mindazokat a lelki áldásokat, amelyekért áldja a mi Urunkat, Jézus Krisztust. Figyeljük meg, hogy mit említ listájának a legelején. Azt, hogy „*őbenne kiválasztott minket magának, már a világ teremtése előtt*” (Ef 1:4). Pál felsorolásának az első helyén az áll, hogy Isten kiválasztotta őt. Úgy érzem, hogy ha valaki igazán megéri, hogy mit jelent az, hogy Isten kiválasztotta őt, akkor az ő listáján is az első helyre fog ez kerülni. Anániás is ezt mondja Pálnak, hogy „*Atyáink Istene kiválasztott téged.*” Jézus is azt mondta tanítványainak, hogy „*Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket*” (Jn 15:16). Pál azt írja az efezusi szenteknek, hogy „*őbenne kiválasztott Isten minket magának, már a világ teremtése előtt*”. Olyan hálás vagyok, hogy engem is kiválasztott magának Isten, e nélkül semminek nem lenne értelme. Anániás is ezt mondja Pálnak: „*Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát, meglásd az Igazat, és hangot hallj az ő ajkáról.*” Pál tudta, hogy Isten nagyon kegyelmes volt hozzá, amikor kiválasztotta, mert akkor választotta őt ki, amikor Pál még Saulként javában üldözte a keresztényeket, és a halálukba küldte őket. De mégis kiválasztotta őt az Úr, hogy megismerje az ő akaratát, meglássa az Igazat, és hangot halljon az ő ajkáról.

vs. 15-16 Mert az ő tanúja leszel minden ember előtt arról, amiket láttál és hallottál. Most tehát miért késlekedsz? Kelj fel, keresztelkedj meg, mosd le bűneidet, segítségül híván az Úr nevét.

Pál elmeséli a zsidó tömegnek személyes élményét Jézus Krisztussal való találkozásáról. Tulajdonképpen azt mondja nekik, hogy: „Megértelek benneteket, tudom, hogy miért ilyen a hozzáállásotok. Tudom, hogy miért gondolkodtok így Jézus Krisztusról. Én is ott voltam régen, ahol ti vagytok, én is üldöztem a keresztényeket. Épp Damaszkuszba tartottam, hogy börtönbe vessem az ottani hívőket, amikor az Úr megállított, és megmutatta magát nekem.”

vs. 17. Történt azután, hogy visszatértem Jeruzsálembe,

Itt meg kell jegyeznünk, hogy Pál Damaszkuszról nem ment azonnal Jeruzsálembe, hanem miután egy kis időt Damaszkuszban töltött, Arábiába, a sivatagba ment, és körülbelül két-három évig ott maradt (Gal 1:17). Isten itt mutatta meg Pálnak, hogy mit tervez az életére. Valamint megmutatta neki Jézus Krisztust is az ószövetségi Írásokban. Pál ezután visszatért Arábiából Damaszkuszba, és bátran hirdette Jézus Krisztust a zsinagógában. Ezzel azonban magára haragította a zsidókat, akik elhatározták, hogy megölik őt, úgyhogy a barátai egy kosárban eresztették le az éj leple alatt a városfalon, a zsidók ugyanis éjjel-nappal őrizték a kapukat, hogy megölhessék Pált a megfelelő pillanatban (Apcsel 9:20-25). *„Történt azután, hogy visszatértem Jeruzsálembe.”* Lukács tehát itt nem ír arról, hogy mindezek előtt Pál még Arábiában is eltöltött néhány évet, majd visszatért Damaszkuszba, és csak azután ment Jeruzsálembe. Lehetséges, hogy Pál maga sem említette meg ezt a védőbeszédében.

vs. 17. Történt azután, hogy visszatértem Jeruzsálembe, és a templomban imádkoztam: révületbe estem.

Az Igében más helyeken is láthatjuk, hogy a hívők imádkozás közben mintegy révületbe esnek, és általában ilyenkor kapnak látomást az Úrtól, ilyenkor szól nagyon közvetlenül Isten a szívükhöz. Ismerem ennek az állapotnak a definícióját, és eszerint én még sohasem estem révületbe. Ez azonban nem jelenti az, hogy ellenezném ezt. Ugyanis nyitott vagyok bármire, amit Isten tenni akar az életemben. Nyitott vagyok arra, hogy Isten úgy szóljon hozzám, ahogyan szeretne. Ha az Úr azt szeretné, hogy révületbe essek, mert így akar nekem egy látomást adni, vagy ezen keresztül akar hozzám szólni, akkor én nyitott vagyok erre, sőt nagyon izgalmasnak találnám. Az Úr tudja, hogy nyitott vagyok erre, de az Úr más csatornákon keresztül is szól hozzám. Például nagyon sokszor szól hozzám az Igéje által, s ez számomra mérhetetlenül nagy áldás. Tehát nem vagyok ellene a látomásoknak, annak, hogy valaki imádkozik és révületbe esik. Mindezekre nyitott vagyok, ha valóban Isten munkálja.

De nem szabad elfelejtenünk, hogy mindenféle megtapasztalást alá kell vetnünk Isten Igéjének. Pál is azt mondta a Galatákhöz írt levelének első részében, a 8. versben: *„Viszont ha még mi magunk, vagy egy mennyből való angyal hirdetne is nektek evangéliumot azon kívül, amit mi hirdetünk, átkozott legyen.”* Van Amerikában egy Niel Frisby nevű férfi, aki azt állítja magáról, hogy folyamatosan látomásokat és hatalmas kinyilatkoztatásokat kap Istentől, és hat, tíz és tizenöt dolláros csomagokban árulja ezeket. Sajnos nagyon sok embert sikerült ezzel becsapnia, és olyan nyereséges volt a vállalkozása, egy sikerült építtetnie egy egymillió dolláros gyülekezeti épületet is Fenixben. Nem is olyan régen kaptam tőle egy kis szórólapot, amivel látomásait reklámozza, és bevallom, nagyon meglepődtem, hogy még mindig ebből él, ugyanis

már tizennégy éve nem hallottam felőle semmit. De évekkkel ezelőtt, amikor szinte minden héten kaptam egy ilyen röplapot, tisztán emlékszem, hogy az egyik alkalommal épp egy vacsorára siettem, de megálltam valamiért a gyülekezetben, és ismét egy ilyen röplapot találtam a postaládában. Általában el sem olvastam már ezeket, hanem automatikusan összegyűrttem, és kihajítottam a kosárba, és most is ezt tettem. Majd egy pillanatra megálltam, és azt mondtam az Úrnak, hogy: „Uram, teljesen nyitott akarok lenni a Te munkádra. Nem akarok elzárkózni semmi elől, ami Tőled való. Nem akarok cinikus lenni, Uram, de bevallom, hogy nem könnyű ezt megvalósítani egy olyan ember esetében, aki azt állítja magáról, hogy Tőled kap látomásokat és kinyilatkoztatást, és ezeket különböző csomagok formájában áruba bocsátja. De, Uram, ha ez az ember esetleg mond valami olyat, ami Tőled van, amit szeretnél, hogy meghalljak, akkor nyitott vagyok rá.” És akkor az Úr szólt a szívemhez. Nem estem révületbe, mint ahogy már korábban is mondtam; nem tapasztaltam meg ezt az állapotot, hanem egyszerűen csak a szívemhez szólt az Úr, és Jeremiás könyvét juttatta eszembe: *„Az a próféta, aki álmod látott, mondja meg, hogy csak álom volt. De aki igét kapott, hirdesse igémet igazán! Mi köze a szalmának a tiszta búzához - így szól az Úr” (Jer 23:28)*. Annyira megörültem, amikor az Úr szólt hozzám, hogy meg kellett állnom egy pillanatra, mert veszélyes lett volna ilyen állapotban vezetnem. Csak ültem ott az autóban, és örvendeztem, hogy Isten az Ő Igéjét adta nekem, amelyben megtalálunk mindent, amire szükségünk van az életünkhöz, és az Igében megismerhetjük Istent. Ha tehát a következő héten felállok itt előttetek, és azt mondom, hogy: „Végre, végre megtörtént: a múlt héten egy nap hazamentem, és révületbe estem, álmod láttam, és víziót kaptam az Úrtól.” Majd megosztom veletek a tartalmát. De ha mindaz, amit mondok nektek, nincs összhangban Isten Igéjével, akkor legyek átkozott. Sőt ha neked többet jelentene az én látomásom, az én álmod, mint Isten Igéje, akkor nálad nincs valami rendben. Mert amikor a látomásaimról beszélek, akkor én csak szalmát adnék neked, Isten Igéje a búza. És Isten azt mondja: *„Mi köze a szalmának a tiszta búzához?”* Vagy ahogy Károli fordításában olvashatjuk: *„Mi köze van a pelyvának a búzával?”* Ne told félre a búzát a pelyvéért. Mi is a különbség a búza és a pelyva között? A pelyvát először is nagyon nehéz lenyelni. Nagyon szeretem a tiszta búzát. Emlékszem, kisgyerek koromban tyúkokat tartottunk, és én mindig kiszedtem a búzát a tyúkoknak készült eledelből, mert rájöttem, hogy ha elég sokáig rágom a búzát, akkor egy idő után rágószerűvé válik. Úgyhogy én mindig búza rágót rágtam. Előfordult azonban, hogy a búzával együtt egy kis pelyva is került a számba, és ha le is akartam azt nyelni, nem ment, általában megakadt valahol a torkomon, és csak nagy öklendezések árán tudtam kiköpni. Szóval mi köze van a pelyvának a tiszta búzához? A pelyvát nagyon nehéz lenyelni.

Visszatérve az Apostolok cselekedeteinek 22. fejezetéhez.

vs. 17-19 Történt azután, hogy visszatértem Jeruzsálembe, és a templomban imádkoztam: révületbe estem. És láttam őt, aki ezt mondta nekem: Siess, és menj ki hamar Jeruzsálemből, mert nem fogadják el a te rólam való bizonyágtételeidet. Erre így szoltam: Uram, ők tudják, hogy én voltam az, aki börtönbe vetettem, és zsinagógáról zsinagógára járva megvertettem a benned hívőket.

Vagyis azt mondja Pál, hogy „Uram, de hát tévedsz, hiszen tudod, hogy ők tudják, hogy én milyen elszántan üldöztem azokat, akik benned hittek.

vs. 20. Amikor pedig kiontották Istvánnak, a te vértanúdnak a vérét, magam is ott álltam, helyeseltam az ő megölését, és őriztem azoknak a ruháját, akik megölték.

Pál tehát helyeselte István megölését, ami arra utal, hogy ő is tagja volt a zsidó nagytanácsnak. Pál tehát mintegy vitába száll az Úrral, és azt mondja Neki: „Uram, de hát nem látod, hogy ők ismernek engem? Ők tudják, hogy én üldöztem az egyházadat. Biztosan hisznek majd nekem!” Pál tehát mintegy vitatkozik az Úrral. Velem is előfordult már, hogy vitába szálltam az Úrral, és megpróbáltam Őt meggyőzni arról, hogy úgy lássa a dolgokat, ahogy én. Pedig alapjában véve teljesen felesleges az Úrral vitatkozni, ugyanis Neki van igaza. Mindig Neki van igaza. Sőt ha valóban Ő az Úr az életemben, akkor az én feladatomban az, hogy Őt kövessék, és megtegyem mindazt, amit tőlem kér.

vs. 21. De ő azt mondta nekem: Eredj el, mert én messze küldelek téged, a pogányok közé.”

És amikor Pál a pogányok szót kimondta, olyan volt az, mintha vörös leplet lengetett volna a bika szeme előtt. Ennek hallatára a zsidók hihetetlenül felbőszültek, és Pálra támadtak.

vs. 22-24 Eddig a kijelentésig hallgatták, de akkor így kezdtek kiáltozni: „Töröld el a föld színéről az illet, mert nem szabad neki élnie!” Kiáltoztak, ruháikat eldobálták, és port szórtak a levegőbe. Az ezredes elrendelte, hogy vigyék a várba, és meghagyta, hogy korbáccsal vallassák ki: hadd tudja meg, miért kiáltoztak így ellene.

Az ezredes nem beszélt héberül, tehát csak annyit látott, hogy Pál elkezd beszélni a néphez, mindenki nagyon figyelmesen hallgatja, majd hirtelen az egész tömeg hihetetlen haragra lobban, és elkezdenek kiáltozni, eldobálják a ruháikat, port szórnak a levegőbe, és meg akarják Pált ragadni. Ezért az ezredes ezután azt a parancsot adta, hogy vigyék Pált a várba, és korbáccsal vallassák ki, hogy megtudják mit mondott a tömegnek, és miért támadt ilyen hatalmas felfordulás.

Abban az időben a korbácsolás a vallatás egyik elterjedt formája volt. A lényege az volt, hogy jól megkorbácsolták a foglyot, vagyis tulajdonképpen megkínozták, hogy a fogoly vallomást tegyen. A korbácsolás általában úgy történt, hogy a fogoly kezeit szíjakkal lekötötték, a foglyot odakötötték egy póznához, a hátát teljesen szabadon hagyták, és hatalmas korbácsütéseket mértek a fogoly szabadon hagyott hátára. A rómaiak által használt korbács bőrszíjkból állt, amelyekre üvegszilánkokat és ólomdarabkákat kötöttek, így a korbács még jobban felhasíthatta az ember hátán a bőrt, sőt a húst is. A foglyot tehát lekötötték, a hátát lemeztelenítették, és odaállítottak mellé egy írnot, hogy feljegyezze mindazt, amit korbácsolás közben, hatalmas fájdalmában bevallott. Ha a kínzó látták, hogy a fogoly hajlandó velük együttműködni, és valóban vallomást tesz, akkor miután kihúztak belőle mindent, amit meg akartak tudni, sokkal enyhébb korbácsütéseket mértek rá. De a harminckilenc korbácsütés akkor is kijárt neki. Gyakran a foglyok belehaltak az ilyen vallatásba, a korbácsolás ugyanis rendkívül fájdalmas volt, és hatalmas vérvesztéssel járt. Ha azonban a fogoly nem volt hajlandó vallomást tenni, akkor egyre keményebben mérték rá a korbácsütéseket, és ez általában olyan hatalmas kínnal járt, hogy a kínzott végül mégiscsak bevallotta, hogy mit követett el. A római birodalomban tehát ez egy nagyon kegyetlen, de rendkívül hatékony módja volt a foglyok vallatásának. Nem véletlenül sikerült olyan sok bűntényt megoldani a római birodalomban. Jézust Pilátus parancsára korbácsolták meg. Ézsaiás próféta azt írja, hogy: *„Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját”* (Ésa 53:7). Miért? Mert nem volt mit bevallania. Ezért egyre erősebben mérték rá a korbácsütéseket, amíg darabokra nem szaggatták a hátát. *„A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az Ő sebei árán gyógyultunk meg”* (Ésa 53:5). Az ezredes tehát elrendelte, hogy korbácsolják meg Pált és így vallassák ki.

vs. 25. Amikor pedig szíjakkal lekötötték, ezt kérdezte Pál az ott álló századostól: Szabad-e római polgárt ítélet nélkül megkorbácsolnotok?”

A törvény szerint ugyanis a római polgárokat először bíróság elé kellett állítani, és csak ha a bíróság bűnösnek találta, és esetleg kereszthalálra ítélte őket, akkor kerülhetett sor a megkorbácsolásra, hogy kihúzzanak belőlük minden elkövetett bűntettet.

vs. 26-29 Amikor ezt meghallotta a százados, az ezredeshez ment, és jelentést tett neki: „Mit akarsz tenni? Hiszen ez az ember római polgár.” Erre az ezredes odament, és megkérdezte tőle: „Mondd meg nekem: csakugyan római polgár vagy? Mire ő így felelt: „Az vagyok.” Az ezredes erre így szólt: „Én nagy összegért szereztem meg ezt a polgárjogot.” Pál

ezt mondta: „Én pedig már ebbe is születtem.” Ekkor azonnal félreálltak mellőle azok, akik vallatni akarták. Sőt az ezredes is megijedt, hogy római polgár, akit megkötöztetett.

Római polgárt ugyanis nem szabadott volna megkötöztetnie sem, mert ez is ellenkezett a római törvényekkel.

vs. 30. Másnap aztán meg akarta tudni a valóságot, hogy mivel vádolják a zsidók, levétette tehát bilincseit, és megparancsolta, hogy jöjjenek össze a főpapok és az egész nagytanács. Ekkor lehozatta Pált, és eléjük állította.

vs. 23:1 Pál rátekintett a nagytanácsra és így szólt: „Atyámfiak, férfiak. Én teljesen jó lelkiismerettel szolgáltam Istennek, mind a mai napig.

Pál elképesztő ember volt. A filippekhez írt levelében, amikor arról beszél, hogy Krisztusért kárnak ítélni mindent, azt is írja, hogy: „*Pedig nekem lehetne bizakodásom a testben is. Ha más valaki úgy gondolja, hogy testben bizakodhat, én még inkább*” (Fil 3:4). Majd Pál leírja, hogy a nyolcadik napon metélték őt körül, hogy Izráel népéből, Benjámin törzséből származik, hogy héber volt a héberek közül és törvény szempontjából farizeus volt. Majd a legvégén azt mondja, hogy: „*A törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam*” (Fil 3:6). Milyen hihetetlen ember ez a Pál! Azt tudta mondani, hogy: „*Én teljesen jó lelkiismerettel szolgáltam Istennek, mind a mai napig.*” Én ezt nem tudnám magamról így kijelenteni.

vs. 2-3 Anániás főpap ekkor megparancsolta a mellette állóknak, hogy üssék szájon. Pál erre így szólt hozzá: „Megver téged az Isten, te meszelt fal.”

Jézus is utalt úgy a farizeusokra, mint fehérre meszelt sírokra. A zsidók nagyon óvatosak voltak. A világot sem érték volna hozzá egy holttesthez, vagy olyan valakihez, aki megérintett egy holttesthez, mert a zsidó törvények szerint ez tisztátalanná tette volna őket. Ez pedig azt jelentette, hogy addig nem léphettek be a templomba, és nem imádhatták ott Istent, amíg alá nem vetették magukat egy tisztulási szertartásnak, amihez pedig folyóvíz kellett. Emlékszem, hogy legutóbb, amikor Izráelben jártunk, ellátogattunk a Gihón-forráshoz, amely a Kidrón-völgyben található, és nagyon érdekes, mert a Gihón-forrás vizét a Siloám alagút vezeti a Siloám medencébe. Ez egy hosszabb alagút, amelyet Ezékiás király idejében építettek. Ahogy ott álltunk, megjelent egy zsidó fiatalember, hogy megmártózzon ebben a forrásban. Valószínűleg ő is egy tisztulási szertartás részeként akart megmártózni a forrásban, mert a zsidó törvények értelmében, csak akkor tisztulhattak meg, hogyha folyóvízbe mártóztak. Mivel a zsidók nem akartak hozzáérni sem holttesthez, sem olyanhoz, aki hozzáért egy tetemhez, a sírok falait mindig fehérre meszelték, hogy az arra járó embereket figyelmeztessék, hogy még

véletlenül se érjenek hozzá. Itt Pált a főpap viselkedése kihozta a béketűréséből, és ahelyett, hogy odafordította volna a másik orcáját, azt mondta neki, hogy: „*Megver téged az Isten, te meszelt fal.*” És mivel a sírok falát meszelték fehérre, a meszelt fal azt jelentette, hogy: „Te belül halott vagy, aki hozzád ér, tisztátalan lesz.” Tehát ez egy nagyon komoly kijelentés volt Pál részéről.

A hármassal látjuk, hogy Pált azért hozta ki Anániás a béketűréséből, mert:

vs. 3. Itt ülsz, hogy ítélkezz felettem a törvény szerint, mégis a törvény ellenére azt parancsolod, hogy megüssenek?”

A törvény szerint, amíg a fogoly kihallgatása tartott a nagytanács előtt, addig nem üthették meg. Pál ezért dühbe gurult annak láttán, hogy ez az ember a törvény szerint kíván felette ítélkezni, mégis valami törvényellenes parancsol. Ez kihozta a sodrából, és erre mondta, hogy: „*Megver téged az Isten, te meszelt fal!*” Nagyon érdekes, hogy két évvel később meg is történt az, amit Pál mondott, Anániást ugyanis meggyilkolták.

vs. 4-5 Erre az ott állók ezt mondták: „Isten főpapját gyalázod?” Pál így válaszolt: „Nem tudtam, atyámfiai, hogy főpap!” Mert meg van írva: „Néped fejedelmét ne átkozd!”

Egyesek szerint az, hogy Pál nem tudta, hogy Anániás a főpap, arra enged következtetni, hogy gyenge volt a látása. Az Igében máshol is találunk olyan igeverseket, amelyek arra utalnak, hogy Pálnak komoly problémái voltak a szemével. Egyesek szerint ez volt az a bizonyos tövis a testében, a Sátán angyala, mely gyötörte (2 Kor 12:7). Sőt a Galatákhöz írt levelében azt írja a galatáknak Pál az első szeretetükről, hogy: „*Hova lett a ti boldogságotok? Mert bizonyágot teszek rólatok, hogy ha lehetett volna, a szemeteket is kivájtátok, és nekem adtátok volna*” (Gal 4:15). Ezt az igeverset is értelmezhetjük úgy, mint utalást Pál szemproblémáira. Egyes korabeli leírások úgy jellemzik Pált, mint egy alacsony, vékony, csontos zsidó férfit, aki valamiféle szembetegségben szenvedhetett, mert folyamatosan könnyezett a szeme, ezért állandóan hunyorgott, és ráadásul még az orra is nagy volt. De engem igazából nem érdekel, hogy Pál hogy nézett ki, mert Pál nagyszerű ember volt. Gondoljunk csak Isaac Wattsra, a híres angol lelkipásztorra és költőre, gyönyörű énekek szerzőjére: neki sem volt éppen megnyerő külseje. Rendkívül alacsony volt, ráadásul nagyon beteges is, de nem ez számít, hanem az, hogy milyen ember volt. És csakúgy, mint Pál apostol, kiváló ember volt. Lehet, hogy a külseje nem volt vonzó, de a lelke gyönyörű volt.

vs. 6-10 Mivel pedig Pál tudta, hogy egyik részük a szadduceusok, másik részük pedig a farizeusok közül való, így kiáltott a nagytanács előtt: „Atyámfiai, férfiak, én farizeus vagyok, farizeus fia: a halottak reménysége és feltámadása miatt vádolnak engem.” Mihelyt ezt mondta,

vita támadt a farizeusok és a szadduceusok között, és a gyűlés véleménye megoszlott. A szadduceusok ugyanis azt állítják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek, a farizeusok pedig vallják mindegyiket. Erre nagy kiáltozás támadt, a farizeuspárti írástudók közül néhányan felállva hevesen vitatkoztak, és így szóltak: „Semmi rosszat nem találunk ebben az emberben. Hátha Lélek szólt hozzá, vagy angyal?” Mivel a felfordulás egyre nagyobb lett, az ezredes attól félve, hogy Pált széttépik, megparancsolta, hogy a csapat menjen le, ragadja ki őt közülük, és vigye be a várba.”

Pál ismét megpróbál bizonytságot tenni, de ez az újabb kísérlete is zavargásokba torkollik. Évek óta arra várt, és az volt az álma, hogy a zsidóknak hirdesse az evangéliumot. De ez a próbálkozása röviddel a megtérése után is kudarcba fulladt, és most másodszor Jeruzsálemben szintén.

Sokan azt gondolják, hogy Pálnak a hatos versben elhangzó mondata egy kiváló húzás volt Pál részéről. Szerintük Pál azért mondta ezt, mert tudta, hogy ezzel össze tudja ugrasztani a szadduceusokat és a farizeusokat, és amíg ők veszekszenek, ő maga feltűnés nélkül el tud tűnni a színről. Igen, lehetséges, hogy Pál azért mondta, amit mondott, hogy ezzel összeugrassa a farizeusokat és a szadduceusokat, de én nem értek egyet ezzel az elképzeléssel.

Szerintem Pál azért említi azt, hogy: „*A halottak reménysége és feltámadása miatt vádolnak engem*”, mert elhatározta, hogy hirdetni fogja a jelenlévő farizeusoknak Jézus Krisztus feltámadását. Azért kezdi azzal, hogy: „*Én farizeus vagyok, farizeus fia*”, hogy azonosítsa magát a farizeusokkal, és rámutasson, hogy tudja mit jelent farizeusnak lenni. Hiszem, hogy ezután azt tervezte, hogy rátér Jézus Krisztus feltámadásának igazságára. De mielőtt ezt megtehetette volna, elszabadult a pokol, és úgy kellett őt kiragadni az emberek karmai közül, akik készek voltak őt megölni. Pál valószínűleg nagyon el volt keseredve, ahogy visszavitték a várba, őrizet alá helyezték, és csak ott ült, és várt, hogy leszálljon az éjszaka. Valószínűleg nagyon el volt keseredve, mert tudatában volt saját bukásának, hogy képtelen volt véghezvinni nagy álmát, és nem tudta meggyőzni saját népét, a zsidókat, hogy Jézus Krisztusban van az üdvösségük. Pál annyira szerette saját népét, a zsidókat, hogy a Római levélben azt írja, hogy: „*Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett*” (Rm 9:3). Pál teljes szívével vágyott arra, hogy a zsidóknak hirdesse az evangéliumot, és amikor elérkezett a nagy pillanat, teljesen mindegy, hogy Isten akaratából, vagy azért, mert Pál kiharcolta, próbálkozása kudarcba fulladt. Olyan ez, mint amikor nézzük a focimeccset a kispadról, és úgy érezzük, hogy: „Bárcsak valaki végre beküldene engem a

pályára! Olyan hatalmas gólt tudnék rúgni, és a csapatunk nyerhetne! Én meg tudnám csinálni, csak esélyt kellene nekem adni.” És akkor hirtelen elérkezik a várva várt pillanat: az edző engem küld be valaki helyett. Nálam a labda, szárnyalok vele, már ott vagyok a kapunál, mindent beleadok, és mellérúgom. Ismét a másik csapatnál a labda, én meg visszakerülök a kispadra, és arra gondolok egyfolytában, hogy: „Tudom, hogy ez volt a nagy pillanat, de elrontottam.” Valószínűleg Pál is így ült ott, szomorúan, elbátortalanodva. De Isten elkeseredettségében is ott volt vele, szólt hozzá, és vigasztalta őt. És ez gyönyörű.

vs. 11. A következő éjszaka pedig odaállt Pál mellé az Úr, és ezt mondta: „Bízzál, mert ahogyan bizonyosságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonyosságot tenned!”

Jézus is gyakran mondta tanítványainak, hogy bízzanak Benne. Amikor Máté evangéliumában a tanítványok hajóra szálltak, hogy átkeljenek a túlsó partra, és „*a negyedik éjszakai őrváltáskor odament hozzájuk Jézus a tengeren járva.*” A tanítványok megrettentek, és ijedtükben felkiáltottak, „*de Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: Bízatok, én vagyok, ne féljete!*” (Mt 14:25-27) És az Úr Pálnak is ezt mondja most: „Bízzál!” Pál valószínűleg nagyon el volt keseredve. Lehet, hogy éppen azzal ostromozta magát, hogy miért kellett kimondania azt a szót, hogy pogány. Vagy miért engedte, hogy kihozzák a béketúrásából? Hogy mondhatta a főpapnak, hogy meszelt fal? Bezzeg ha ezt meg ezt nem mondta volna, akkor biztosan minden másképp alakult volna. És bizony mi is könnyen belefulladásunk a „miért” és a „ha” mocsarába, amikor mindig azon gondolkodunk, hogy „mi lett volna ha.” Pedig ez nem segít rajtunk, csak fokozza elkeseredettségünket.

„*Bízzál, mert ahogyan bizonyosságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben.*” Látjuk, hogy Isten elismeri, hogy Pál bizonyosságot tett az Ő nevéől Jeruzsálemben. Isten nem korholja, és nem kárhoztatja Pált azért, mert kimondta a pogány szót, pedig tudnia kellett volna, hogy hogyan reagálnak majd erre a zsidók. Nem, Isten mindezt nem veti Pál szemére. Isten nem kárhoztatta Pált, ahogy Jézus sem kárhoztat minket. Miért gondoljuk oly sokan, hogy Jézus folyamatosan kárhoztat bennünket? Azt hiszem azért, mert nagyon sokan ezt hirdetik, legalábbis az én esetemben ez mindenképpen igaz. Nagyon sok olyan prédikációt hallottam már, amely engem kárhoztatott, és ezért egy idő után én magam is elhittem azt, hogy Jézus kárhoztat engem. De azután elolvastam, hogy mit ír Pál a Római levél nyolcadik részének első versében: „*Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak.*” Majd elolvastam Jézus szavait is. Jézus azt mondta, hogy: „*Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz*

őbenne, az nem jut ítéletre” (Jn 3:17-18). Valamint olvastam Pál kérdését is a Róma nyolc harmincnégyben. Pál ezt kérdezi: *„Ki ítélne kárhozatra?”* Majd pedig ezt válaszolja: *„A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbján van, és esedezik is értünk?”* Jézus nem kárhoztat engem, hanem közbenjár értem! Ez a felismerés gyökeresen megváltoztatta az egész életemet, megváltoztatta a Jézussal való kapcsolatomat. Mert Jézus felemeli a fejemet, nem pedig sárba tipor engem. Olyan nagyon hálás vagyok Jézusért!

Az Úr itt is megvigasztalja Pált: *„Bízzál, mert ahogy bizonysgot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben...”* Az Úr elismeri: *„Igen, Pál, bizonysgot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben. Még akkor is, ha zavargásokba torkollott.”*

„Úgy kell Rómában is bizonysgot tenned.” Pál valószínűleg nagyon megörült, amikor Isten azt mondta neki, hogy elmegy Rómába, és ott is bizonysgot tesz majd Róla. Mert amikor Pál elindult erre a missziós útjára Efezusból, - melyre azt tervezte, hogy Görögországon és Macedónián át elmegy Jeruzsálembé, összegyűjti az ottani gyülekezetek adományait, és elviszi azokat a jeruzsálemi testvéreknek -, azt mondta, hogy: *„Miatán ott már voltam, - vagyis Jeruzsálemben -, Rómát is meg kell látnom”* (Apcsel 19:21). Láthatjuk, hogy Pál nagyon szeretett volna eljutni Rómába. Mindig lázba hozták a nagy városok, a kereskedelmi központok, a nagy kulturális központok. Mert belegondolt, hogy mennyi embernek tudná ott hirdetni Jézus Krisztus evangéliumát. És most Isten azt mondja neki, hogy: *„Bízzál Pál, mert ahogy bizonysgot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonysgot tenned.”* Micsoda elhívás is ez! Olyan jó az, amikor az Úr ilyen konkrét célt tűz ki az életünkben, mert biztosak lehetünk benne, hogy Isten segítségével el is fogjuk érni azt a célt, és semmi nem akadályozhat meg minket. Pál valóban el is jutott Rómába, bár nem kis megpróbáltatásokon keresztül, mint ahogy azt látni fogjuk. Sőt az első nagyobb akadállyal, már a következő versben találkozhatunk.

vs. 12. Amikor megvirradt, a zsidók közül többen összesereglettek, és átokkal kötelezték magukat,

Vagyis azt mondták: *„Legyünk átkozottak, ha nem valósítjuk meg azt a bizonyos kitűzött feladatot.”*

vs. 12. A zsidók közül tehát többen összesereglettek, és átokkal kötelezték magukat, hogy nem esznek, és nem isznak addig, amíg meg nem ölik Pált.

Látható, hogy nagyon komolyan gondolták.

vs. 13-16 Több mint negyvenen voltak, akik ezt az összeesküvést szőtték. Ezek elmentek a főpapokhoz és a vénekhez, és így szóltak: „Súlyos átokkal köteleztük magunkat, hogy semmi

táplálékot sem veszünk magunkhoz, amíg meg nem öljük Pált. Most tehát a nagytanáccsal együtt javasoljátok az ezredesnek, hogy vezettesse őt hozzátok, mintha alaposabban akarnátok kivizsgálni az ügyét. Mi pedig készen állunk, hogy végezzünk vele, mielőtt ideér.” Meghallotta azonban Pál nőtestvérének fia,

Ez az egyetlen hely, ahol az Ige említést tesz Pál rokonairól. Pál unokaöccse tehát meghallotta

vs. 16. a cselszövést, elment, és a várba bejutva elmondta ezt Pálnak.

Ne feledjük azonban, hogy az Úr azt mondta Pálnak, hogy Rómában is bizonyóságot kell tennie. És ha Isten azt mondja Pálnak, hogy Rómában fog bizonyóságot tenni, akkor az úgy is lesz. Ha Isten kijelent valamit, akkor az meg is fog történni. Sőt Isten, mondhatni, lépéselőnyvel indul, mert előre tudja, hogy mi fog történni. Ezért biztosra vehetjük, hogy ha törik, ha szakad, Pál eljut Rómába. Most azonban egy komoly akadály gördül az útjába, hiszen mintegy negyven zsidó átokkal kötelezte magát, hogy nem esznek és nem isznak addig, amíg meg nem ölik Pált.

Van amikor Isten egészen természetes úton végzi el az Ő természetfeletti munkáját. Egy lelkipásztor barátommal is a minap éppen erről beszélgettünk, hogy mennyire fontos ezt felismernünk. Könnyen beleeshetünk ugyanis abba a hibába, hogy nem ismerjük fel Isten munkáját, mert túl természetesnek tűnik ahhoz, hogy természetfölötti legyen. Pedig Isten munkája az, és mivel Ő végzi, ezért természetfeletti. De van amikor az emberek szellemi értelemben annyira elvakultak, hogy nem veszik észre Isten munkálkodását, ha azt nem kíséri valami természetfeletti megnyilvánulás. Az, aki valóban érzékeny a Lélekre és Isten munkájára, akkor is meglátja Isten munkáját, amikor Isten azt nagyon természetes úton végzi. Ne csak a látványos, természet feletti megnyilvánulásokban lássuk meg az Ő munkáját, hanem ismerjük fel, hogy Isten teljesen természetes módon is munkálkodhat az életünkben! Például itt volt ez a kisleány, Pál unokaöccse, aki meghallotta, hogy cselszövést szönek bizonyos zsidók Pál ellen. Ez is olyan természetesnek tűnik, hogy éppen ott van ez a kisleány, aki történetesen Pál unokaöccse, meghallja, hogy cselszövésre készülnek, és elfut Pálhoz, és elmondja ezt neki. De valójában természetfelettről van itt szó, Isten munkájáról. Nem ismerem a részleteket, így nem tudom, hogy pontosan hogyan is jutott a kisleány tudomására ez a cselszövés. Lehet, hogy elhatározta, hogy elmegy a barátjához játszani, és a barátjánál éppen gyülekeztek ezek a zsidók, akik a barátja édesapjával éppen arról beszélgettek, hogyan ölik majd meg Pált. Nem tudom, de azt tudom, hogy Isten munkája volt ez.

vs. 17-31 Pál magához kérte az egyik századost, és ezt kérte tőle: „Ezt az ifjút vezesd el az ezredeshez, mert jelenteni kíván valamit. Az tehát maga mellé vette az ifjút, elvezette az

ezredeshez, és ezt mondta: „A fogoly Pál hivatott engem, és megkért, hogy ezt az ifjút vezessem hozzád, mert valamit mondani akar neked. Az ezredes kézen fogva félrevonta az ifjút, és megkérdezte tőle: „Mit akarsz nekem jelenteni?” Az pedig így válaszolt: „A zsidók megegyeztek, hogy megkérnek téged: vezettesd be Pált holnap a nagytanács elé, mintha valamit pontosabban akarnának megtudni róla. De te ne engedj nekik, mert közülük több mint negyven férfi leselkedik rá, akik átokkal kötelezték magukat, hogy addig se nem esznek, se nem isznak, amíg meg nem ölik. Már készen is állnak, csak üzenetedet várják.” Az ezredes elbocsátotta az ifjút, és meghagyta neki: „Senkinek se szólj arról, hogy ezt jelentetted nekem.”

Ezután hivatott két századost, és megparancsolta nekik: „Éjszaka kilenc órától fogva állítsatok készenlétbe kétszáz katonát, valamint hetven lovast meg kétszáz lándzsást, hogy induljanak Cézáreába. Adjatok melléjük háttas állatokat is, hogy Pált felültetve biztonságban juttassák el Félix helytartóhoz.” Azután levelet írt, amelynek ez volt a tartalma: „Klaudiusz Lziász a nagyrabecsült helytartónak, Félixnek üdvözetét küldi. Ezt a férfit a zsidók elfogták, és meg akarták ölni, de csapatommal kiszabadítottam, mivel tudomásomra jutott, hogy római polgár. Mivel meg akartam tudni mivel vádolják, a nagytanácsuk elé vezettem. Megállapítottam, hogy az ő törvényük vitás kérdéseivel kapcsolatban vádolják, de nincs ellene semmiféle halált vagy fogságot érdemlő vád. Mivel pedig jelentették nekem, hogy merénylet készül ez ellen a férfi ellen, azonnal elküldtem hozzád, és vádlóinak is meghagytam, hogy nálad emeljének szót ellene.” A katonák tehát a kapott parancs értelmében átvették Pált, és elvitték az éjszaka folyamán Antipatriszba.

Jeruzsálemből Cézáreába körülbelül 90 km volt az út, és ebből körülbelül 60 km hegyvidéken át vezetett, ahol szintén zsidók laktak, vagyis nagyon könnyű lett volna lesben várni Pálra, majd pedig az életére törni. Viszont Antipatrisztól, amely a jeruzsálemi hegyek lábánál feküdt, Cézáreába sík vidéken át vezetett az út, ahol sokkal nehezebb elrejtőzni, és lesben állni Pálra várva. Ez az útvonal tehát biztonságosabbnak ígérkezett.

Isten megígérte Pálnak, hogy eljut Rómába, ahol bizonyágot tesz majd, és Pál még aznap éjjel útra is kelt, kétszáz katona, hetven lovas és kétszáz lándzsás kíséretében, akik az éjszaka folyamán elvitték őt Antipatriszba. Másnap a gyalogos katonák visszatértek a várba, Pál pedig továbbment a lovasokkal Cézáreába (vs. 32), hogy a zsidók Félix helytartónál emelhessenek szót ellene.

Félix helytartó egykor rabszolga volt. Félixnek volt egy testvére, Pallusz, aki Néro császár egyik kedvenc embere volt. Ez a Pallusz közbenjárt Néro császárnál a testvére érdekében, és sikerült elérnie, hogy Néro felszabadítsa Félixet a rabszolgasorból. Testvére folyamatos

közbenjárásának köszönhetően Néro nemcsak, hogy felszabadította Félixet, hanem helytartóvá is tette, amire addig nem volt példa a római birodalomban. Félix azonban egy nagyon korrupt helytartó volt. Tacitusz történetíró szerint úgy uralkodott, mint egy rabszolga. Három felesége volt, akik nagyon gyorsan követték egymást a sorban. Az első feleség nevét nem ismerjük, második feleségéről azt lehet tudni, hogy Antonius és Kleopátra unokája volt, de Félix tőle is nagyon gyorsan elvált, majd feleségül vette Druzillát, aki I. Heródes Agrippa király lánya volt. Amikor Pál Félix elé kerül, Félix már öt éve volt helytartó, de amint előbb is említettem már, rendkívül korruptul kormányozta a fennhatósága alá helyezett térséget, és mindössze két évig maradt még kormányzó ezután, mert a római kormányzat végül leváltotta, és elűzte, éppen a korrupszája miatt. Ez tehát az az ember, aki előtt Pálnak majd védekeznie kell.

vs. 33-35 Amikor megérkeztek Cézareába, átadták a levelet a helytartónak, és elébe vezették Pált is. Amikor a helytartó elolvasta a levelet, megkérdezte Páltól, hogy melyik tartományból való; és amikor megtudta, hogy Ciliciából, így szólt: „Akkor foglak kihallgatni, ha vádlóid is megérkeztek.” És megparancsolta, hogy Heródes palotájában őrizzék.

Heródesnek volt egy gyönyörű palotája Cézareában, Pál tehát nagyon szép helyen lakott. Cézareáa amúgy is egy nagyon szép kikötőváros a Földközi-tenger partján, amely Heródes idejében virágkorát élte, tele volt impozáns építményekkel, amit a Heródes korából ránk maradt romok is igazolnak. Pál tehát Cézareában Heródes palotájában raboskodik, itt őrizték, amíg meg nem érkeztek zsidó vádlói egy Tertullus nevű ügyvéddel. Egy minden hájjal megkent ügyvédről van szó, de ezt majd a következő alkalommal nézzük meg.

Csodálatos dolog látni, hogy Istennek milyen nagyszerű tervei vannak. Személy szerint arra vágyom, hogy Isten megvalósítsa a terveit rajtam keresztül és az életemben. De ehhez az kell, hogy nyitott legyek az Ő munkájára, és elérhető legyek a Számára, rendelkezésére álljak. Hiszen nem tudhatom, hogy mit tartogat számomra Isten. De azt tudom, hogy jó tervei vannak, és hogy nagyszerű részt venni az Ő munkájában.

Isten áldjon benneteket, adjon nektek egy jó hetet! Hadd legyen a szívünk nyitott Isten munkájára, hogy Isten, akár természetfölötti, akár természetes úton elvégezhesse bennünk és rajtunk keresztül az Ő természetfölötti munkáját, és hogy az Úr használhassa az életünket az ő dicsőségére.